

Strandfogdens Datter.

Af N. P. Madisen. (Fortsat.)

"O, Knud, du fortaar det ikke," sagde Ellen stille. "Nej, du har Ret, jeg fortaar det ikke," fortsatte han bittert.

"Men om du selv kunde dele Troen paa Kristus med mig, Knud," sagde Ellen stille som før.

"Spar dine Talemaader og at din Prædiken," svarede Albat affærende.

"Nej, Knud, det kan jeg ikke se," svarede Ellen med Liv.

"Ja, maaste — i Begyndelsen. Men saa vilde Knud Albat blot smile og tænke — jeg er dog hundre-

"Ellen, dette maas have en Ende. Jeg vil sige dig, at jeg hvoften kan eller vil have noget med disse hyggelige

"Ja, taare Knud, jeg kan ikke andet." "Nej, jeg tror dig. Jeg kender jo Ole Konges

"Men saa kan du ikke blive staaende her. Jeg var allerede, før jeg kom herop, paa det rene med, at

"Hendes Dine hvilede en Stund paa hans smukke, mandige Stikkluse. Og hun fælte det Offers Storbhed,

"Knud, jeg elsker dig, og jeg vil aldrig elske nogen anden, men jeg kan ikke sige andet, end hvad jeg sagde

"Ellen, spar mig for mere af alt dette, som du ved er mig saa pinligt og utaalstelig, jeg har allerede paa min

"Ellen, du kan jo ikke lade din Ven rejse. Du elsker mig jo, ikke sandt? Og jeg elsker dig, og hele

ligheds Lykke. Hvorfor saa dræbe den Lykke ved en dum Indbildning, thi andet er det jo dog ikke. Det

Ellen sad en Stund tabs med Hovedet lænet mod hans Arm. Hendes Hjerter var en Brænding. Mod-

"Min elskede Ven," sagde hun inderligt. "Tror du ikke, dine Ord klinger for mig som den sødeste Musik.

"Han herte næppe, hvad hun sagde. Den Verden, hun pegede paa, var ham saa fremmed som Vind paa

"Ellen, vor Forhandling maa nu være forbi. Jeg kan og vil ikke høre mere paa dig. Du er sikkert bleven

"Ja, det skal du," svarede han næsten heftig. "Saa har jeg valgt, Knud. Og jeg kan sige dig, at

"Han rejste sig ligeledes op, og de to stærke, ubøjelige Karakterer stod overfor hinanden i en sidste,

"Ja, det skal du," svarede han næsten heftig. "Saa har jeg valgt, Knud. Og jeg kan sige dig, at

"Han tog sin Ring af og gav hende, og hun rakte ham ligeledes sin.

"Maa jeg saa faa spændt for?" sagde han mørkt, idet han gik frem i Stuen.

"Vil du da ikke blive og hjælpe paa Fader?" sagde hun stille.

"Nej, det har ingen Betydning. Du vil nok bringe ham min Hilsen."

Ellen gik ud i Køkkenet. Moderen saa straks, at Ringen var borte og ilede ind i Stuen, hvor Albat var

Saa sprang han op paa Vognen og løb bort, alt medens Taarerne løb i Strømme ned ad Karens Kinder,

"Det er da ogsaa forfærdeligt — forfærdeligt!" Ellen stod og saa efter ham, til Vognens stultes bag

"Jeg vil aldrig forlade dig, jeg vil være din Hjerte og din Vovsange. Du sender godt Ordet: 'Hvor, som har forladt Hus, eller Brødre,

"Jkke sandt, du kan nok, ham, som er din Herte og Mesier, er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden."

"Maa jeg saa sige dig noget, lille Ellen, noget, som jeg aldrig har sagt til nogen før?" fortsatte han.

"Ja, Bedstefader, jeg kan nok." Saa fulgte de ad ud i Køkkenet, hvor Karen sad

"De har du altmaa funnet. En Sorg har vi, og nu bringer du os en ny, som er meget større, fordi der

Ellens Stemme stævede lei, da hun svarede: "Det raader jeg ikke for, Far."

"Raader du ikke for det? Det var underligt," blev han ved i samme Heflighed.

"Du kunde ikke gifte dig med den Mand, du holder af, du kunde ikke lade være at bringe Stam over dine

"Ja, Fader, jeg ved det nok," svarede Ellen stille.

"Det kan jeg ikke bestemme, Far." "Men det kan jeg," raabte Ole Konge, idet en ny

"Hør du ikke, hvad jeg siger," raabte Faderen og tog hende haardt i Armen.

"Sører du det ikke!" "Jo, jeg hører det nok, Far," svarede hun med fast

"Men du skal, din Fader befaler dig det." "Men, Far, man kan ikke befale over Hjertet. Jeg

"Ellen slog ikke Øjnene ned, men svarede roligt: "Jo, Far, men man skal adlyde Gud mere end

"Nej, heller ikke du, Far," svarede Ellen bestemt. "Er det dit sidste Ord?"

for intet. Han havde store Kort paa Haanden. Hadde han været rolig, vilde han vel have betænkt sig paa at

"Saa tag Følgerne, ullydige Biegebarne. Thi det vil jeg sige dig, at hvis du ikke gør det stete om igen,

Ole Konge stirrede paa hende med opspilede Øjne, afsventende Birtningen af denne Trusel. Og Birtningen

Før Ellen sit soaret, gik Øren op, og Karen traadte ind. Hun havde under hele Samtalen opholdt sig i

Dette Tilfælde forelaa i Dag. Karen var i sit Hjerter enig med ham.

"Ole, du forløber dig." "Forløber mig?" svarede Ole Konge halvt forsjam-

"Ja, du forløber dig, det ved du godt selv." "Nej, jeg forløber mig ikke," sagde han med et

"Nej, vist ikke nej, det ved jeg meget bedre," blev Karen ved i en Tone, som om der adbeles ikke kunde

Saa gik hun roligt ud i Køkkenet, som om intet var påført, og Ellen fulgte tabs med.

Harmfuld og stov paa en Gang stirrede Ole Konge efter dem. Da Øren var lukket, stampede han i Gul-

han gik nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet med Armen paa Ryggen og med faste, tunge Trin, brum-

Da Ole Konge gik hjem, var han ganske paa det rene med, at Karen havde Ret — som altid.

Med Hensyn til Forlovelsen — ja, hvor det aragrede ham, at det var gaaet saaledes.

Men det kunde han, det stulde han vise. Og her vidste han, at han havde Karen paa sin Side.

Ole Konge rettede sig op. Bevistigheden om, at han havde indlaegt et Standpunkt, som han kunde holde,

Og med denne Følelse traadte han atter ind i Strandfogedboligen.

VI.

Der gik en Storm hen over Sandby. Den tom ikke fra Luften og ikke fra Havel, men fra hans Mand,

Da Begravelsen var forbi, mærkedes det, at der var lro i mange Hjertes.

Der var deres Sjæles Tilstand, de talte om. Og rundt om i Hjemmene saa man det Særlyst,

Fleere af dem vidste egentlig ikke, hvad der gik af dem. Det var som et Pust fra en fjern, bekendt Verden,

(Fortsættelse.)